

VOGELWERKGROEP - Het begin tussen Zwanen en Muizen

Als iemand me vraagt hoe de Vogelwerkgroep is opgericht moet ik toegeven dat ik het niet meer zo precies weet. Ik herinner me vaag een aantal dingen en een gesprekje met Jan van Dijk uit Weesp bij de Kleine Zwanen aan de Gooimeerkust, telefoongesprekjes met Emmy Blonet-Houiller en een verwijzing: "Ga maar eens met Rie de Wijs praten".

Bij Rie thuis maakten we tussen de muizen een oprichtingsplan. Ik geloof dat iedereen die wij belangrijk vonden naar de bijeenkomst in Hilversum kwam. Ik was wat nerveus en Rie zette, zoals ze al die jaren een toegewijde en zorgzame secretaresse zou zijn, glaasjes water voor me neer. En iedereen vond met ons dat de Gooise vogelaars (Eemland en Vechtstreek mochten ook meedoen, vandaar "en omstreken") best eens in het belang van de vogelstand gebundeld zouden kunnen worden.

Onze eerste "klubbijeenkomst" hielden we in de voormalige Harmonie in Bussum. Daar vertelde Sollie uit Kampen over zijn belevenissen met de polder Morinelplevier (eerste broedgevallen). We filosofeerden ook nog wat over "hoe nu verder met de VWG" en introduceerden ons maandblad "De Korhaan". Onder de pauze kwam er een man naar me toe die ik later nooit meer heb teruggezien. "De naam is fout; "Korhaan" moet "Korhoen" zijn", zei hij. Het is toch "haan" gebleven en die heeft in de loop der jaren heel wat "afgebolderd", over het algemeen even kleurrijk als het schouwspel op de Gooise hei. Er is ook wat afgesjouwd in de eerste jaren. Kommissies (avifauna, nestkasten en Zuidelijk Flevoland) functioneerden goed. De bedoeling de vogelwerkgroep bekendheid te geven lukte aardig.

Ik bewaar beste herinneringen aan de eerste weekends. Wat hebben we gelachen op de eilanden zoals op Ameland, waar de Bussumer Koomen in topvorm was. Ik zal ook nooit meer het beteuterde gezicht van George Ording vergeten toen een enthousiast jeugdig lid uit Blaricum - hoe heet hij ook alweer? - hem verschrikkelijk bij de neus had genomen.

George was een fanatieke ringenzoeker. Elk vogelkadaver werd "uitgepeuterd". En hij had daarbij nogal eens succes. Er prijkten diverse gevonden aluminium ringetjes aan de riem van zijn kijker. Vooral Kokmeeuwen uit Oost-Europa bleken royaal door de vogeltrekstations van registratienummers te zijn voorzien. Maar op Ameland had George geen succes. De jonge onbekende Blaricummer besloot op zijn manier hier iets aan te doen. Hij deed een ring, die ik bij me had, om de poot van een dode meeuw en maakte vervolgens met de vogel hoog in de lucht gestoken, een vreugdedans. George was in alle staten; een reeks niet te herhalen woorden die wij vertaalden met "hoe bestaat 't" rolden over zijn lippen. Ik voelde me toch wel wat schuldig en nam George, nadat hij ook zeer sportief en zeer uitbundig de Blaricumse vriend had geluk gewenst, even apart om hem te zeggen dat hij er in gelopen was. En wat geschiedde? Laat nu de Blaricumse jongeman echt een dode vogel met een ring vinden! Een ongelooflijke gebeurtenis en wie kan George 't kwalijk nemen dat hij vermoedelijk nu nog denkt dat wij toen een in zijn ogen mislukte, tweede grap hebben willen uithalen?

Herinneringen? Ganzen kijken bij sneeuwstormen en op spiegelgladde wegen in Friesland, een overmoedige Yves Vogel op een damesfiets op Vlieland, de bewaking van nesten van Dwergsterns in de Flevopolder (tegenover Muiderberg) met bootslieden van een pleziervloot die het verzoek er niet aan land te gaan negeerden en provocerend een partijtje voetbal gingen spelen tussen de nesten

Genoeg - het schrijven voor de Korhaan biedt me de kans bij tien jaar VWG - ik kon er helaas niet bij zijn - toch nog iets in het midden te brengen. Er is jaren veel gegeven om de Vogelwerkgroep van de grond te brengen en de basis te leggen voor hetgeen zij nu is : een alom zeer gerespekteerde organisatie, die voor het natuurbehoud in het Gooi en omgeving van grote betekenis is gebleken. Deze VWG MOET BLIJVEN, om een omroepkreet maar over te nemen. Er zijn vele resultaten geboekt en er zal altijd - in het belang van de vogels en dus de mens - veel werk blijven. Het feit, dat autoriteiten zo langzamerhand vinden, dat het Korhoen inderdaad op de hei thuis hoort en er best iets gedaan mag worden de vogel voor de Gooise natuur te behouden, is een gevolg van de aanhoudelijke VWG-klop op de deur.

Ik haal met vreugde de Korhaan uit de bus en hoop en wens de VWG dit loe, dat deze haan en het (kor)hoen nimmer voor het Gooi verloren zullen gaan!

Jan L. Bos